

Főoldal>Jogi lépések indítása>Hol és hogyan?>Melyik ország joga alkalmazandó?

Figyelem: az oldal eredeti nyelvű változata [\[et\]](#) nemrég módosult. Az Ön által

kiválasztott nyelvi változatot most készítik fordítóink.

Az oldal jelenleg a következő nyelveken olvasható.

Swipe to change

angol

Melyik ország joga alkalmazandó?

Észtország

1 A hatályos jogszabályok forrásai

1.1 Nemzeti szabályok

Az alkalmazandó jog kérdéseit alapvetően a nemzetközi magánjogról szóló törvény (a továbbiakban: nemzetközi magánjogi törvény) szabályozza. Az alkalmazandó jogot a nemzetközi magánjogi törvény 2002. július 1-jei hatálybalépése előtt a polgári törvénykönyvről szóló törvény általános része szabályozta; jelenleg a nemzetközi magánjogi törvény alkalmazandó az utóbbi helyett csaknem minden olyan esetre, amely a kötelmi jogról szóló törvény, a polgári törvénykönyvről szóló törvény általános része és a nemzetközi magánjogi törvény végrehajtásáról szóló törvény 24. szakaszának hatálya alá tartozik. Ezen túlmenően az alkalmazandó uniós jogból eredő szabályok nemzeti joggal szemben fennálló elsőbbségét is figyelembe kell venni az Észk Köztársaság alkotmányának 123. cikkéből eredő azon elv mellett, hogy abban az esetben, ha Észtország törvényei vagy más jogszabályai ellentétben állnak az észk parlament által megerősített nemzetközi szerződéssel, a nemzetközi szerződés rendelkezései alkalmazandók. Észtország emellett aláírt négy olyan jogsegély-megállapodást Oroszországgal, Ukrajnával, Lengyelországgal, Lettországgal és Litvániával, amelyek szabályozták az alkalmazandó joggal kapcsolatos kérdéseket is.

1.2 Többoldalú nemzetközi egyezmények

Hágai egyezmény a végrendeleti intézkedések szabályaival kapcsolatos kollíziókról, amely 1961. október 5-én Hágában került aláírásra; egyezmény a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról, amely 1980. június 19-én Rómában került aláírásra; egyezmény a szülői felelősséggel és a gyermekek védelmét szolgáló intézkedésekkel kapcsolatos együttműködésről, valamint az ilyen ügyekre irányadó joghatóságról, alkalmazandó jogról, elismerésről és végrehajtásról, amely 1996. október 19-én, Hágában került aláírásra; jegyzőkönyv a tartási kötelezettségekre alkalmazandó jogról, amely 2007. november 23-án, Hágában került aláírásra. További információk érhetők el a Riigi Teatajában (állami közlöny).

1.3 Főbb kétoldalú egyezmények

Megállapodás az Észk Köztársaság, a Lett Köztársaság és a Litván Köztársaság között a jogsegélyről és a jogi kapcsolatokról, amely 1992. november 11-én Tallinnban került aláírásra.

Megállapodás az Észk Köztársaság és az Oroszországi Föderáció között a jogsegélyről és a jogi kapcsolatokról polgári, családjogi és büntetőügyekben, amely 1993. január 26-án Moszkvában került aláírásra.

Megállapodás az Észk Köztársaság és Ukrajna között a jogsegélyről és a jogi kapcsolatokról polgári és büntetőügyekben, amely 1995. február 15-én Kijevben került aláírásra.

Megállapodás az Észk Köztársaság és a Lengyel Köztársaság között a jogsegélyről és a jogi kapcsolatokról polgári, munkajogi és büntetőügyekben, amely 1998. november 27-én Tallinnban került aláírásra.

További információk érhetők el a Riigi Teatajában.

2 A kollíziós jogi szabályok végrehajtása

2.1 A bírák hivatalból kötelesek-e alkalmazni a kollíziós jogi szabályokat?

Ha egy törvény, nemzetközi megállapodás vagy ügylet külföldi jog alkalmazását igényli, a bíróságok erre irányuló kérelemről függetlenül alkalmazzák azt. Azaz a bíróságok külföldi jog alkalmazására vonatkozó kötelezettsége nem függ attól, hogy valamelyik fél kérte-e a külföldi jog alkalmazását (a nemzetközi magánjogi törvény 2. szakaszának (1) bekezdése).

Egyes polgári peres ügyekben, amelyekben a felek megállapodhattak az alkalmazandó jogban, az észk bíróságok az észk jogot alkalmazták a külföldi jog helyett, mivel a felek hallgatólagosan lemondtak jogválasztási jogukról.

2.2 Vissza- és továbbutalás (Renvoi)

Amennyiben a nemzetközi magánjogi törvény külföldi jog alkalmazását írja elő (továbbutalás), alkalmazandó a megfelelő ország nemzetközi magánjogi szabályai. Amennyiben e szabályok az észk jog alkalmazását írják elő (visszaautalás), az észk anyagi jogi szabályok alkalmazandók (a nemzetközi magánjogi törvény 6. szakaszának (1) bekezdése).

Ezért ha a külföldi jog visszaautal az észk jogra, az észk anyagi jogi szabályok alkalmazandók.

2.3 A kapcsoló tényező megváltozása

A dologi jogok alapítását és megszüntetését azon ország joga alapján kell megállapítani, amelyben a vagyontárgy az érintett dologi jog alapításakor vagy megszüntetésekor volt (a nemzetközi magánjogi törvény 18. szakaszának (1) bekezdése). Ezért ha a vagyontárgy máshova kerül a dologi jog alapítása és megszüntetése után, az arra alkalmazandó jog is megváltozik. A természetes személy lakóhelye szerinti ország joga alkalmazandó az érintett személy jog- és cselekvőképességére (a nemzetközi magánjogi törvény 12. szakaszának (1) bekezdése). Ezért ha az érintett személy lakóhelye szerinti ország megváltozik, a jog- és cselekvőképességére alkalmazandó jog is megváltozik. A törvény mindazonáltal azt is kimondja, hogy a lakóhely megváltozása nem korlátozza a már megszerzett cselekvőképességet (a nemzetközi magánjogi törvény 12. szakaszának (2) bekezdése).

2.4 Kivételek a kollíziós jogi szabályok általános alkalmazása alól

A külföldi jog nem alkalmazható, ha alkalmazása az észk jog alapelveivel nyilvánvalóan ellentétes eredményre vezet (közrend). Ilyen esetekben az észk jog alkalmazandó (a nemzetközi magánjogi törvény 7. szakasza).

Ilyen esetekben nem az a döntő, hogy a külföldi jog az észk jogban nem létező jogszabályi rendelkezést tartalmaz-e; a közrendi záradék alapján ehelyett akkor kell alkalmazni az észk jogot a külföldi jog helyett, ha az utóbbi alkalmazása az észk jog alapelveivel egyértelműen ellentétes eredményre vezetne.

A szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó szabályozás szerint továbbá a nemzetközi magánjogi törvény vonatkozó fejezetének rendelkezései nem sértik az észk jog azon rendelkezéseinek alkalmazását, amelyek a szerződésekre irányadó jogtól függetlenül alkalmazandók (a nemzetközi magánjogi

törvény 31. szakasza). A törvény 32. szakaszának (3) bekezdése ezenfelül rámutat arra, hogy az a tény, hogy a felek megválasztották a szerződésre irányadó külföldi jogot, függetlenül attól, hogy külföldi joghatóságot is kikötöttek-e vagy sem, abban az esetben, ha a jogválasztás időpontjában a szerződés szempontjából releváns összes elem kizárólag egyetlen országhoz kapcsolódik, nem sérti az adott ország joga ilyen szabályainak alkalmazását, és hogy e szabályoktól szerződéssel nem lehet eltérni (kötelező rendelkezések).

2.5 A külföldi jog bizonyítása

Jóllehet főszabály szerint a bíróságok erre irányuló kérelemtől függetlenül kötelesek alkalmazni a külföldi jogot olyan helyzetekben, amelyekben ezt egy törvény, nemzetközi megállapodás vagy ügylet előírja (a nemzetközi magánjogi törvény 2. szakaszának (1) bekezdése), a hatóságok és bíróságok a felek vagy kormányzati szervek segítségét kérhetik az alkalmazandó külföldi jog megállapításában.

Míg a felek iratokat terjeszhetnek a bíróságok elé a külföldi jog tartalmának megállapítása érdekében, addig a bíróságokat nem kötik az ilyen iratok (a nemzetközi magánjogi törvény 4. szakaszának (2) bekezdése). A bíróságok az Észk Köztársaság igazságügyi minisztériumától vagy külügyminisztériumától is segítséget kérhetnek, és szakértőkhöz is fordulhatnak (a nemzetközi magánjogi törvény 4. szakaszának (3) bekezdése).

A polgári perrendtartás 234. szakasza szerint a polgári eljárás felei csak annyiban kötelesek az Észk Köztársaságon kívül hatályos jog, a nemzetközi jog vagy a szokásjog bizonyítására, amennyiben a bíróság nem ismeri e jogot. A bíróság – az előző bekezdésben a nemzetközi magánjogi törvény 4. szakaszára hivatkozva kifejtetteknek megfelelően – más információforrásokat is felhasználhat, és más cselekményeket is végezhet a jog tartalmának megállapítása érdekében.

A bíróságoknak az alkalmazandó jog tartalmának megállapítását célzó információkéréshez való joga a polgári eljárás kontradiktórus jellegének elvén alapul. Ezen elvet alapvetően a polgári perrendtartás 5. szakaszának (1) és (2) bekezdése juttatja kifejezésre, amelyek értelmében a perek lefolytatására a felek által a követelés alapján előadott tények és kérelmek alapján kerül sor, és a felek egyenlő jogokkal és lehetőségekkel rendelkeznek követeléseik alátámasztásához és az ellenérdekű fél előadásának megcáfolásához vagy vitatásához. A felek ennek keretében eldönthetik, hogy mely tényekre hivatkoznak követelésük alátámasztása érdekében, valamint hogy milyen bizonyítékokat terjesztenek elő e tények bizonyítására.

A jog egy olyan kivételt tartalmaz, amely szerint az észk jog alkalmazandó, ha a külföldi jog tartalma minden erőfeszítés ellenére sem állapítható meg észszerű időn belül (a nemzetközi magánjogi törvény 4. szakaszának (4) bekezdése).

3 Kollíziós jogi szabályok

3.1 Szerződéses kötelek és jogi aktusok

Más nemzetközi magánjogi ügyekhez hasonlóan – nemzetközi jogi aktusok eltérő rendelkezése hiányában – a szerződésekre irányadó jogot is a nemzetközi magánjogi törvény szabályozza Észországban. A valamely szerződésre irányadó jog a felek közötti megállapodás vagy – ha a nemzetközi magánjogi törvény nem teszi lehetővé a felek számára a jogválasztást – a megállapított kritériumok alkalmazásával meghatározott alkalmazandó jog alapján határozható meg.

A nemzetközi magánjogi törvény lehetővé teszi a felek számára a jogválasztást, előírva, hogy a szerződésekre a felek által választott ország joga az irányadó; a törvény azt is kimondja, hogy a felek a szerződés egészére vagy csak egy részére irányadó jogot is megválaszthatják, ha a szerződés ily módon felosztható (a törvény 32. szakaszának (1) és (2) bekezdése). A felek közötti megállapodásban rögzített jogválasztás mindazonáltal nem sérti az alkalmazandó jog kötelező rendelkezéseinek alkalmazását. A törvény 32. szakaszának (3) bekezdése értelmében az a tény, hogy a felek megválasztották a szerződésre irányadó külföldi jogot, függetlenül attól, hogy külföldi joghatóságot is kikötöttek-e vagy sem, abban az esetben, ha a jogválasztás időpontjában a szerződés szempontjából releváns összes elem kizárólag egyetlen országhoz kapcsolódik, nem sérti az adott ország joga azon szabályainak alkalmazását, amelyektől szerződéssel nem lehet eltérni (kötelező rendelkezések).

Ha a felek nem választottak a szerződésre irányadó jogot, a szerződésre azon ország joga az irányadó, amelyhez a szerződés a legszorosabban kapcsolódik. Ha a szerződést fel lehet osztani, és a szerződés egyik része önmagában szorosabban kapcsolódik valamely másik országhoz, e részre e másik ország joga lehet az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 33. szakaszának (1) bekezdése).

Azon ország meghatározását illetően, amelyhez a szerződés a legszorosabban kapcsolódik, a törvény kimondja, hogy vélelmezendő, hogy a szerződés azon országhoz kapcsolódik a legszorosabban, amelyben a szerződés jellegéből adódó kötelezettség teljesítésére köteles fél a szerződés megkötésekor lakóhellyel vagy – e fél vezető testülete esetében – székhellyel rendelkezik. Ha a szerződés megkötésére a szerződés jellegéből adódó kötelezettség teljesítésére köteles fél kereskedelmi vagy szakmai tevékenysége keretében kerül sor, vélelmezendő, hogy a szerződés azon országhoz kapcsolódik a legszorosabban, amelyben e fél üzleti tevékenységének fő helye található. Ha a szerződés szerint az annak jellegéből adódó kötelezettséget az üzleti tevékenységnek e tevékenység fő helyétől eltérő helyén kell teljesíteni, vélelmezendő, hogy a szerződés azon országhoz kapcsolódik a legszorosabban, amelyben az üzleti tevékenység e másik helye található (a nemzetközi magánjogi törvény 33. szakaszának (2) bekezdése).

Ingatlanok és fuvarozási szerződések esetében kivételek vannak a szerződés teljesítésének helyével kapcsolatos főszabály alól. Ha a szerződés tárgya egy ingatlanon fennálló jog vagy egy ingatlanhasználati jog, vélelmezendő, hogy a szerződés az ingatlan fekvése szerinti országhoz kapcsolódik a legszorosabban; fuvarozási szerződés esetében vélelmezendő, hogy a szerződés azon országhoz kapcsolódik a legszorosabban, amelyben a szerződés megkötésekor a fuvarozó üzleti tevékenységének fő helye található. Az ország akkor minősül az üzleti tevékenység helyének, ha az indulási vagy érkezési hely, vagy árufuvarozási szerződés esetén a feladó üzleti tevékenységének fő helye vagy a be- vagy kirakodás helye szintén ugyanabban az országban található (a nemzetközi magánjogi törvény 33. szakaszának (4) és (5) bekezdése).

Különös szabályok vonatkoznak a fogyasztói, munka- és biztosítási szerződésekre (a nemzetközi magánjogi törvény 34–47. szakasza).

3.2 Szerződésen kívüli kötelmi viszonyok

Az észk jog az érintett szerződésen kívüli kötelmi viszony jellegétől függően különböző kapcsoló tényezőket határoz meg a jogválasztást illetően.

A valamely kötelezettség teljesítéséből eredő, jogalap nélküli gazdagodással kapcsolatos követelésekre azon ország joga az irányadó, amelynek joga a kötelezettség teljesítésének alapjául szolgáló tényleges vagy vélelmezett jogviszonyra alkalmazandó; a más személy jogának megsértéséből eredő, jogalap nélküli gazdagodással kapcsolatos követelésekre a jogsértés megtörténtének helye szerinti ország joga az irányadó. Más esetekben a jogalap nélküli gazdagodásból eredő követelésekre a jogalap nélküli gazdagodás bekövetkezésének helye szerinti ország joga az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 481. szakaszának (1)–(3) bekezdése).

A megbízás nélküli ügyvitelből eredő követelésekre azon ország joga az irányadó, amelyben a megbízás nélküli ügyvivő elvégezte a cselekményt, a más személy kötelezettségeinek teljesítéséből eredő követelésekre pedig az érintett kötelezettségekre irányadó jog alkalmazandó (a nemzetközi magánjogi törvény 49. szakaszának (1)–(2) bekezdése).

A jogellenes károkozásból eredő követelésekre főszabály szerint azon ország joga az irányadó, amelyben a követelés alapjául szolgáló cselekményt elkövették vagy esemény megtörtént. Ha a következmények nem azon országban állnak be, amelyben a követelés alapjául szolgáló cselekményt elkövették vagy esemény megtörtént, a károsult kérelmére azon ország jogát kell alkalmazni, ahol a cselekmény vagy esemény következményei felmerültek (a nemzetközi magánjogi törvény 50. szakaszának (1)–(2) bekezdése). A jogellenes károkozás ellenében fizetendő kártérítésre mindazonáltal korlátozás vonatkozik. Ha a jogellenes károkozásból eredő követelésre külföldi jog az irányadó, az Észországban elrendelt ilyen kártérítés nem lehet lényegesen nagyobb, mint az észk jog által hasonló kár tekintetében előírt kártérítés (a nemzetközi magánjogi törvény 52. szakasza).

A törvény azt is lehetővé teszi a felek számára, hogy egy olyan esemény megtörténtét vagy cselekmény elvégzését követően, amelyből szerződésen kívüli kötetmi viszony ered, az észti jog alkalmazásában állapodjanak meg. A jogválasztás nem érinti harmadik felek jogait (a nemzetközi magánjogi törvény 54. szakasza).

3.3 A személyi állapot, valamint annak a családi állapottal kapcsolatos vonatkozásai (név, lakóhely, cselekvőképesség)

Az észti jogban nem vonatkoznak a személynevekre az alkalmazandó joggal kapcsolatos külön szabályok.

Az észti jog alkalmazandó a természetes személyek lakóhelyének megállapítására (a nemzetközi magánjogi törvény 10. szakasza). A természetes személyek állampolgárságát azon ország joga alapján kell megállapítani, amelynek állampolgárságáról dönteni kell; ha egy természetes személy több állampolgársággal rendelkezik, azon ország állampolgársága alkalmazandó, amelyhez a személyt a legszorosabb kapcsolat fűzi; egy hontalan személy, egy nem megállapítható állampolgárságú személy vagy egy menekült esetében pedig a személy lakóhelye alkalmazandó állampolgársága helyett (a nemzetközi magánjogi törvény 11. szakaszának (1)–(3) bekezdése).

A természetes személyek lakóhelye szerinti ország joga alkalmazandó jog- és cselekvőképességükre, de a lakóhely megváltozása nem korlátozza a már megszerzett cselekvőképességet (a nemzetközi magánjogi törvény 12. szakaszának (1)–(2) bekezdése).

Különös szabály határozza meg, hogy mikor hivatkozhat egy személy a cselekvőképtelenségére; a család- vagy öröklési jogi ügyletekre és a más országban található ingatlanokkal kapcsolatos ügyletekre mindazonáltal nem vonatkozik a szabály (a nemzetközi magánjogi törvény 12. szakaszának (4) bekezdése). Főszabály szerint mindazonáltal abban az esetben, ha egy személy cselekvőképesség nélkül vagy a lakóhelye szerinti ország joga alapján korlátozott cselekvőképesség mellett köt ügyletet, e személy nem hivatkozhat cselekvőképtelenségére, ha cselekvőképes az ügylet megkötésének helye szerinti ország joga szerint. A főszabály nem alkalmazandó, ha a másik fél tudott vagy tudnia kellett volna az adott személy cselekvőképességének hiányáról (a nemzetközi magánjogi törvény 12. szakaszának (3) bekezdése).

3.4 Szülő-gyermek kapcsolat megállapítása, ideértve az örökbefogadást is

3.4.1 Szülő-gyermek kapcsolat megállapítása

A szülő és a gyermek közötti családjogi kapcsolatokra a gyermek lakóhelye szerinti ország joga az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 65. szakasza). A szülők és gyermekek kölcsönös jogai és kötelezettségei a gyermekek származásából erednek, amelyet jogszabályban rögzített eljárásban kell megállapítani; a származásra nem vonatkoznak az alkalmazandó joggal kapcsolatos külön szabályok.

A származást a gyermek születéskori lakóhelye szerinti ország joga alapján kell megállapítani vagy vitatni; különleges esetekben azonban a származás azon ország joga alapján is megállapítható vagy vitatható, amelyben a vitás időpontjában a szülő vagy a gyermek lakóhelye található (a nemzetközi magánjogi törvény 62. szakasza).

3.4.2 Örökbefogadás

Az örökbefogadásra az örökbefogadó szülő lakóhelye szerinti ország joga az irányadó. A házastársak általi örökbefogadásra az örökbefogadás időpontjában a házasság általános jogkövetkezményeire alkalmazandó jog az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 63. szakaszának (1) bekezdése). Ez azt jelenti, hogy a házastársak általi örökbefogadásra alapvetően a házastársak közös lakóhelye szerinti ország joga az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (1) bekezdése), de a törvény több vagylagos kapcsoló tényezőt is felsorol a jogválasztáshoz azon eseteket illetően, amelyekben a házastársak lakóhelye nem ugyanabban az országban van (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (2)–(4) bekezdése).

Ha a gyermek lakóhelye szerinti ország joga alapján az örökbefogadáshoz a gyermek vagy a gyermekkel családjogi kapcsolatban álló más személy hozzájárulása szükséges, az említett ország joga alkalmazandó a hozzájárulásra (a nemzetközi magánjogi törvény 63. szakaszának (2) bekezdése).

Ha az örökbefogadásra külföldi jog az irányadó, vagy ha a gyermek örökbefogadására külföldi bírósági ítélet alapján kerül sor, a törvény külön kimondja, hogy az ilyen örökbefogadás Észtországban a gyermek örökbefogadására irányadó jog szerinti joghatással bír (a nemzetközi magánjogi törvény 64. szakasza). Azt is hangsúlyozni kell, hogy egy észtországi lakóhelyű gyermek örökbefogadása esetén a gyermek vagy a házastársak lakóhelye szerinti ország jogának megfelelően az észti jogból eredő összes többi örökbefogadási feltételnek is teljesülnie kell (a nemzetközi magánjogi törvény 63. szakaszának (3) bekezdése).

3.5 Házasság, házasság nélkül együtt élő párok, élettársi kapcsolatok, házasság felbontása, különválás, tartási kötelezettségek

3.5.1 Házasság

A házasság általános jogkövetkezményeit alapvetően a házastársak közös lakóhelye szerinti ország joga alapján kell megállapítani (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (1) bekezdése), de a törvény több vagylagos kapcsoló tényezőt is felsorol a jogválasztáshoz azon eseteket illetően, amelyekben a házastársak lakóhelye nem ugyanabban az országban van: az azonos állampolgárság, – ha a házastársak egyike még mindig ugyanabban az országban lakik – az utolsó közös lakóhely szerinti ország, vagy ezek hiányában azon ország joga alkalmazandó, amelyhez a házastársakat egyébként a legszorosabb kapcsolat fűzi (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (2)–(4) bekezdése).

Az észti jog alkalmazandó az észtországi házasságkötésre. A külföldön megkötött házasság akkor tekinthető érvényesnek Észtországban, ha azt a házasságkötés helye szerinti ország jogában rögzített megfelelő eljárás szerinti kötötték meg, és az megfelelt a két házastárs lakóhelye szerinti országok joga által a házasságkötéshez megkívánt anyagi jogi feltételeknek (a nemzetközi magánjogi törvény 55. szakaszának (1)–(2) bekezdése).

Főszabály szerint a házasság feltételeire és akadályaira, valamint annak jogkövetkezményeire a jövőbeli házastársak lakóhelye szerinti ország joga az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 56. szakaszának (1) bekezdése). Egy jövőbeli házastárs korábbi házassága nem akadályozza az új házasság megkötésének, ha a korábbi házasságot felbontotta egy Észtországban hozott vagy elismert határozat, még ha e határozat nincs is összhangban a jövőbeli házastárs lakóhelye szerinti ország jogával (a nemzetközi magánjogi törvény 56. szakaszának (3) bekezdése).

Különös szabály vonatkozik az észti állampolgárokra a házasság feltételeire alkalmazandó jogot illetően; e szabály szerint abban az esetben, ha egy észti állampolgár nem teljesíti a lakóhelye szerinti ország jogának egyik házassági feltételét, az észti jog alkalmazandó, ha e személy teljesíti a házasság észti jog szerinti feltételét (a nemzetközi magánjogi törvény 56. szakaszának (2) bekezdése).

3.5.2 A házasság nélkül együtt élő párok és az élettársi kapcsolatok

Az észti jog nem tartalmaz az együttélésre vagy élettársi kapcsolatra alkalmazandó jogra vonatkozó szabályokat. A nemzetközi magánjogi törvényben a leghasonlóbb jogviszonyok tekintetében rögzített szabályokat kell alkalmazni az alkalmazandó jog meghatározására. Az együttélés vagy élettársi kapcsolat jellegétől függően a szerződéses kötelezettségekre vagy a családjogi kapcsolatokra alkalmazandó szabályok lehetnek megfelelőek.

3.5.3 A házasság felbontása és a különválás

A házasságok a házasság általános jogkövetkezményeire a házasság felbontására irányuló eljárás megindításakor irányadó jog alapján bonthatók fel (a nemzetközi magánjogi törvény 60. szakaszának (1) bekezdése és 57. szakasza). Ez azt jelenti, hogy a házasságok felbontására elsődlegesen a házastársak közös lakóhelye szerinti ország joga az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (1) bekezdése), de a törvény több vagylagos kapcsoló tényezőt is felsorol a jogválasztáshoz azon eseteket illetően, amelyekben a házastársak lakóhelye nem ugyanabban az országban van: az azonos állampolgárság, – ha a házastársak egyike még mindig ugyanabban az országban lakik – az utolsó közös lakóhely szerinti ország, vagy ezek hiányában azon ország joga alkalmazandó, amelyhez a házastársakat egyébként a legszorosabb kapcsolat fűzi (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (2)–(4) bekezdése).

Kivételként az észti jog alkalmazható a külföldi jog helyett, ha a házasság nem bontható fel a házasság általános jogkövetkezményeire irányadó jog alapján (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakasza), vagy az csak rendkívül szigorú feltételek mellett bontható fel. E kivétel akkor alkalmazható, ha a házastársak egyike Észtországban lakik, vagy észti állampolgár, illetve a házasságkötéskor Észtországban lakott vagy észti állampolgár volt (a nemzetközi magánjogi törvény 60. szakaszának (1)–(2) bekezdése).

3.5.4 Tartási kötelezettségek

A nemzeti jog nem tartalmaz a családi kapcsolatokból eredő tartási kötelezettségekre alkalmazandó nemzetközi magánjogi szabályokat, és az a vonatkozó nemzetközi jogi aktusokra hivatkozik.

3.6 Házassági vagyoni rendszerek

A házastársak megválaszthatják a vagyonukkal kapcsolatos vagyoni jogaikra alkalmazandó jogot. Ezért ha a házastársak jogot választottak, az általuk választott jog alkalmazandó. A házastársak mindazonáltal nem választhatják tetszésük szerint bármely ország jogát. A lakóhelyük szerinti ország joga és az egyikük állampolgársága szerinti ország joga között választhatnak. Ha az egyik házastárs több állampolgársággal rendelkezik, bármelyik állampolgársága szerinti ország joga választható (a nemzetközi magánjogi törvény 58. szakaszának (1) bekezdése).

Észtországban a jogválasztásra kötelező alaki követelmények vonatkoznak. A házastársak vagyoni jogaira alkalmazandó jog megválasztását közjegyzői okiratba kell foglalni. Ha a jogválasztásra nem Észtországban kerül sor, a jogválasztás alakilag akkor érvényes, ha megfelel a választott jog által a házassági vagyoni jogi szerződésekkel szemben támasztott alaki követelményeknek (a nemzetközi magánjogi törvény 58. szakaszának (2) bekezdése).

Ha a házastársak nem választottak jogot, vagyoni jogaikra a házasság általános jogkövetkezményeire a házasságkötéskor alkalmazandó jog az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 58. szakaszának (3) bekezdése és 57. szakasza). A házasság általános jogkövetkezményeire elsődlegesen a házastársak közös lakóhelye szerinti ország joga az irányadó (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (1) bekezdése), ennek hiányában a házastársak közös állampolgársága szerinti ország joga, – ha a házastársak egyike még mindig ugyanabban az országban lakik – az utolsó közös lakóhelyük szerinti ország joga, vagy az előző három hiányában azon ország joga alkalmazandó, amelyhez a házastársakat egyébként a legszorosabb kapcsolat fűzi (a nemzetközi magánjogi törvény 57. szakaszának (2)–(4) bekezdése).

3.7 Öröklés, végintézkedések

Az öröklésre az öröknyelvi utolsó lakóhelye szerinti ország joga az irányadó. Az alkalmazandó jog határozza meg különösen a következőket: 1. a végrendeleti intézkedések típusait és joghatását; 2. az öröklési képességet és az öröklésből való kizárást; 3. az öröklés terjedelmét; 4. az örökösöket és a közöttük fennálló kapcsolatokat; valamint 5. az öröknyelvi tartozásaiért való felelősséget (a nemzetközi magánjogi törvény 24. és 26. szakasza).

3.8 Ingatlan

A dologi jogok alapítását és megszüntetését azon ország joga alapján kell megállapítani, amelyben a vagyontárgy az érintett jog alapításakor vagy megszüntetésékor volt. Egy korlátozás szerint a dologi jog nem gyakorolható a vagyontárgy helye szerinti jog (*lex situs*) alapelveivel ellentétesen (a nemzetközi magánjogi törvény 18. szakaszának (1) és (2) bekezdése).

3.9 Fizetéseképtelenség

Az észti jog alkalmazandó az Észtországban lefolytatott fizetéseképtelenségi eljárásokra. Ennek jogalapja a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló törvény, amely szerint a törvény eltérő rendelkezése hiányában a polgári perrendtartás rendelkezései alkalmazandók a fizetéseképtelenségi eljárásra (a törvény 3. szakaszának (2) bekezdése); a polgári perrendtartás értelmében a bíróságnak az észti polgári eljárásjog alapján kell lefolytatnia valamely ügyben az eljárást (a perrendtartás 8. szakaszának (1) bekezdése).

Utolsó frissítés: 05/04/2018

Ennek a lapnak a különböző nyelvi változatait az Európai Igazságügyi Hálózat tagállami kapcsolattartói tartják fenn. Az Európai Bizottság szolgálata készíti el a fordításokat a többi nyelvre. Előfordulhat, hogy az eredeti dokumentumon az illetékes tagállami hatóság által végzett változtatásokat a fordítások még nem tükrözik. Sem az Európai Igazságügyi Hálózat, sem a Bizottság nem vállal semmilyen felelősséget, illetve kötelezettséget az e dokumentumban közzétett vagy hivatkozott információk és adatok tekintetében. Az ezen oldalért felelős tagállam szerzői jogi szabályait a Jogi nyilatkozatban tekintheti meg.